

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΖΑΝΤΙΖΟΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Το περσέσι του χωριάτη. Πώς γλύτωσε ο Χόντζας απ' τους μπουσφιρέους. Ο κακός γυιός. Γιατί τσακωνόταν με τον πατέρα του. Η έξυπνη χρσί του Πασά. Η ιστορία ενός νεαρού νετρίβση. Ο θαυματουργός γαϊδάρος, κτλ. κτλ.

ΝΑΣ χωριάτης είχε πάει κάποτε δώρο στο χόντζα ένα λαγό. Ο χόντζας τον έκανε σιγάδω και προστάζει το χωριάτη να τον φάνε μαζί. Ο χωριάτης έμεινε τόσο ενθουσιασμένος απ' την περιποίηση του χόντζα, ώστε ύστερ' από μιá δδομάδα ξαναπαρουσιάστηκε στο σπίτι του. Ο χόντζας δέν τον γνώρισε και τότε έδεινος του είπε: —Είπ' έδεινος που σούφερι το λαγό, την περασμένη δδομάδα...

Ο χόντζας τον ξαναζωήτησε στο τραπέζι και τουδωσε να φάη σουλα, λέγοντας: —Είνε κακομένη απ' τη σάλτου του λαγού που μούφερες...

—Υστερ' από μιá δδομάδα, τρέξ χωριάτες χτιποδσαν, τó μεσημέρι, την πόρτε του χόντζα, με την έλλαδα πώς, σύμφωνα με τά όσα τους είχε πη ό συγχωριανός τους, κάτι καλό θά βρίζανε κ' αυτοί στο τραπέζι του χόντζα.

Ο χόντζας τους ρώτησε ποιο είνε. —Είπιστε οι γειτόνοι έδεινος που σούφερι το λαγό; του άπάντησαν.

Ο χόντζας φάνηκε πάλι εύγενής και τους κράτησε κ' έδεινους στο τραπέζι.

—Ελειτ' από μιá δδομάδα όμως, έφτασε πάλι, κοντά στο μεσημέρι, σπίτι του μιá δδολήρη πατέρα απ' άγνωστός. Κι' όταν ό χόντζας τους ρώτησε ποιο είνε, αυτοί του είπαν:

—Είπιστε οι γειτόνοι γειτόνοι έδεινος που σούφερι το λαγό?... —Καλώς ώρίζατε! τους λέει κ' ό χόντζας. Περάστε στο τραπέζι.

Σηκώθηκε ύστερα μόνος του, πήγε στο μαγειρείο, έφερε μιá δδομάδα πατέλλα που άγνιζε και την άκουμησε άπάνω στο τραπέζι. 'Αλλά, μέσα στην πατέλλα, δέν ήτανε παρα θραστό νερό!

Οι χωριάτες έμειναν μ' άνοιχτό το στόμα...

—Τι σόι σουλα είν' αυτή, χόντζα μου; τóλμησε να ρωτήση, τότε, ένας απ' αυτούς.

—Αυτή ή σουλα, παιδιά μου, είνε το νερό του ζουμιού της σάλτας του λαγού, που μούφερε ό γειτόνάς σας—καλή του ώρα! άποζήθηκε ό χόντζας, χαμογελώντας πονηρά.

Μιá φορά κ' έταν καρό, ό Νταχό πασάς έμαθε ότι οι κάμποι σπίτι, που κατοικούσαν χριστιανοί, δέν έπαιαν απ' το ποί ός το θρόνι οι χωριάδες. Πατέρας και γυιός μάλλον, σαν τους χειρότερους έθροφς. Ο πατέρας είχε προσθέσει ένα πάτωμα στο σπίτι του, κ' ό γυιός του, που ήταν παντρεμένος, έννοουσε να καταλάβη με τó ζορι το πρόσθετο έδεινο πάτωμα.

—Έγω θά κάτσω στο άπάνω πάτωμα! Έλεγε ό γυιός. Έχω μικρά παιδιά κ' έχουν ανάγκη από καθαρόν άέρα...

—Όχι, παιδί μου! τούλγε ό πατέρας του. Αυτό το πάτωμα τóχτισα έγω, κ' είνε δικό μου! Θά κάτσω έγω, που είμαι γέρος κ' άρωστος, και δέν μπορώ νάχω άπάνω στο κεφάλι μου φονές και περπατήματα...

Κι' έτσι πατέρας και γυιός βρίζοντουσαν και τσακωνόντουσαν διαρκώς.

Ο πασάς τότε έστειλε και φώναζε το γυιό.

—Ποιό θεό λατρεύεις; τον ρώτησε.

—Είμαι χριστιανός, πασά μου! άποζήθηκε ό γυιός.

—Άφοι είσαι χριστιανός, για κάνε το σταυρό σου, να δώ πώς τον κάνεις! του λέει ό πασάς.

Κι' ό κακός γυιός άρχισε να κώνη το σταυρό του. Έβαλε πρώτα το χέρι του στο μέτωπο ψηλά και είπε: «Στό όνομα του Πατρός...». Έπειτα, όταν το χέρι του έφτασε πω χαμηλά, είπε: «Και του Υιού...». Κι' έξακολουθήσε το σταυρό του, λέγοντας: «Και του Άγιου Πνεύματος, άμήν!»

Όταν τελείωσε, ό πασάς του λέει: —Πότε άναφερες τ' όνομα του πατρός; Όταν το χέρι σου ήταν πω μέτωπο, ψηλά. Και πότε άναφερες τ' όνομα του αγίου; Όταν το χέρι σου ήταν χαμηλά. Τι σόι χριστιανός και γυιός είσαι, λοιπόν, έσύ, που δέν άφίνεις τον πατέρα σου να κάτση ψηλά, στο άπάνω πάτωμα;... Άίντε, τώρα, και δόνε τον πατέρα σου στο άπάνω πάτωμα, κ' έσύ περιορίσου στ' άποκάτω! Και μη μου ξαναδώσης άφορμή, γιατί, στο λέω, άλλοίμονο σ' σένα!...

Στά περιόχρα της Δαμασκού ήταν κάμποι μοναστήρι νετρίβσηδων, περίφημο για έναν ιερό τάφο, που θροισόταν εκεί, στον όποιο πήγαιναν και προσκυνούσαν τά πλήθη των πιστών. Ένας απ' τους νεοφύτους του μοναστηριού, είχε κερεινή, τον τελευταίο καρό, απ' την έμμονη επιθυμία να πάη να προσκυνήση στη Μέκκα. Ζήτησε λοιπόν απ' τον ήγούμενο την άδεια, κ' έδεινος του την παραχώρησε άμέσως. Ο νεαρός νετρίβση, την ήμερα της φευγάλας του, δέχτηκε τις εύλογες του ήγουμενου του, που του εύχθήθηκε καλό ταξείδι και τούδωσε κ' ένα γαϊδάρο, για να ταξιδεύη με πω μεγάλη άνεση.

—Αυτό το ζώο γεννήθηκε μέσ' στο μοναστήρι μας, του είπε ό ήγούμενος. Πάρτ' το κ' έχει το πόντροφο στο δρόμο σου. Σου τó εμπιστευόμια, και τó μόνο που σου ζήτηός είνε να τó φέρης πίσω, στο γουσιό, μαζί σου, γιατί τόχο για γουρίδιχο...

Ο νεαρός νετρίβσης έδεινος, έπειτα όμως απ' τις πρώτες μέρες, παρατήρησε πώς ό γαϊδάρος βάδιζε με δνοζόλια. Πήδησε τότε κάτω απ' τó σαμάρι κ' άρχισε να περιποιείται τó ζώο. Άλλά, μιá μέρα, ό γαϊδάρος ξαπλώθηκε στην άκρη του δρόμου, τεντώθηκε, κλωτόρησε και τέλος τά καζάωσε!

Άπαρηγόρητος γι' αυτό τó άτύχημα, ό νεαρός νετρίβσης έθαψε, μίνι-μίνι, το ζώο, κ' άπάνω στον τάφο του, για να μιν πατούν οι διαβάτες, έφοιξε πέτρες. Και σκεπτόμενος με τί μοιτρα θά παρουσιαζόταν στον ήγούμενο, χωρίς τó ζώο, που του εμπιστεύτηκε με τόση καλωσύνη, άρχισε να κλαίη και να πούζη! Κι' έπειδή ήταν ή ώρα για την προσειγή, γονάτισε στον τάφο, και με τó πρόσωπο γυρισμένο πρός τη μεριά της Μέκκας, άρχισε να προσεύχεται...

Τη στιγμή εκείνη γενούσε από κεί ό πασάς της Ίερουσαλήμ, που κατευθυνόταν πρός τη Σταμπούλ, να λογοδοτήση στο Σουλτάνο, για διάφορες καταχρήσεις, για τίς όποιες τον κατηγορούσαν. Ελδε τον νετρίβση να κλαίη και να μαλλιοτραβιέται, μέσ' στη μέση του δρόμου, και τον ρώτησε τί έχει...

Ο νεαρός νετρίβσης τάχασε. Κι' απ' τó φόβο, κ' απ' την παραή του, τραύλισε:

— Προσεύχομαι άπάνω στον τάφο ενός εύσεβοφς Μουσοουλμάνου, ενός άγιου ανθρώπου, που τον είχα σόντροφο στα ταξείδια μου, και πέθανε στο δρόμο...

Τότε ό πασάς διέταξε τους άνθρώπους της άκολούθιας του να δώσουν στον νετρίβση τρούφια και μιá σσηνή, και του είπε:

—Μείν' έδω και μεσολάβησε, με τις προσευχές σου στον Άλλάχ, να μωθ βγη εσύ καλό τούτο τó ταξείδι! Κι' όταν γυρίσω απ' τη Σταμπούλ, ίκανοποιημένος, σου δίνω τó λόγο μου, άπάνω σ' αυτό τον τάφο, να γτίσω ένα μεγάλο μοναστήρι και να σέ δάλω ήγούμενο εσίνα...

Υστερα ό πασάς έφυγε, κ' ό νετρίβσης έμειν' εκεί πέρα να προσεύχεται. Σ' αυτό όμως τó άναμεταξύ, ό θεύλος όπ' εκεί κοντά είχε πεθάνε ένας δικαίος που είχε δώσει άπάνω στον τάφο του προσκυνόταν ένας νετρίβσης, μάεψε τά πλήθη απ' όλη την περιοχή. Οι προσκυνήτες κοββαλούσαν διάφορα τάματα και παρακαλούσαν τó νετρίβση, άλλος να προσεύχεται για τη σωτηρία του παιδιού του που κινδύνευε, άλλος για να βρη τó γαϊδάρο του που χάσσε, κ' άλλος για τη σωτηρία του κοπαδιού του, που άπάνω του είχε πέσει κακό μάτι! Κι' ό νετρίβσης προσευχόταν για τον πασά, για τους προσκυνήτες, για όλο τον κόσμο...

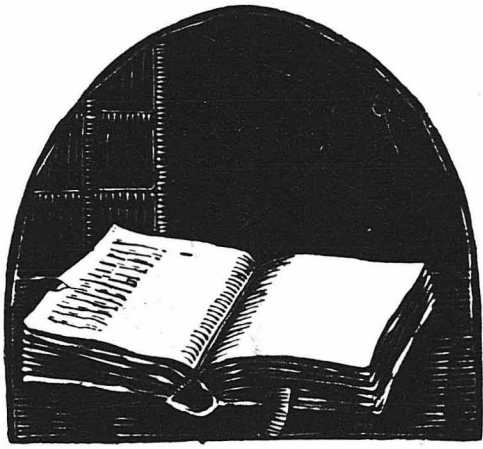
Πέρασαν κάμποσι μίνες, κ' ό πασάς της Ίερουσαλήμ γύρισε. Αυτή τη φορά, όμως, ήταν πολύ χαρούμενος. Στη Σταμπούλ, είχε διορθώσει τις δουλειές του... Εχε άποροδοήσει τους δεξύρηδες, κ' όλα ήταν εν τάξει... Κι' ένθουσιασμένος για την καλή έκβαση τού ταξείδιού του, θέλησε να φανη συνετής στην ύπόσχεση που είχε δώσει στο νετρίβση. Έχτισε λοιπόν εκεί ένα μοναστήρι, που έγινε περίφημο σ' όλη την περιφέρεια, και τον νετρίβση τον έκανε ήγούμενο...

Πέρασαν αρκετά χρόνια, κ' ό νετρίβσης που είχε ξεκινήσει νέος για τó προσκυνήμα της Μέκκας, ήταν πειά σεβαστός ήγούμενος, στο μεγάλο μοναστήρι τού πασά...

Μιá μέρα, σταμάτησε μπροστά τού μοναστηριού ένα καραβάνι προσκυνητών, που πήγαινε κ' αυτό για τó ιερό προσκυνήμα της Μέκκας. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν κ' ό γέρος ήγούμενος τού μοναστηριού, απ' τó όποιο είχε ξεκινήσει άλλτος, νεαρός, ό νετρίβσης με τó γαϊδάρο του. Ο νετρίβσης γνώρισε άμέσως τον ήγούμενο και τάράχησε.

Έκατσε λοιπόν και του διηγήθηκε την ιστορία τού γαϊδαρού και τού τάφου του, που είχε γίνει γενικό προσκυνήμα των πιστών όλης της περιοχής.

Ο γέρο-ήγούμενος γύρισε τότε και κύτταξε τον νετρίβση με τά

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΛΑΜΒΟΝΤΑΣ γρήγορα-γρήγορα, ασεγήτως, ἐνάτια στὸν ἄνεμο, ὁ ξαταβόλητος Χόλμς, μορφοῦντο ἔξω ἀπ' τὰ δόντια του:

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε ἓνα ὄμοιοφο τρίο! Ὁ Νάτ Μπουίνγκερ, ὁ Φρέντ' Ἀρσέ κ' ἡ αἰδοῦς Ἀρδιά Φόρστερ. Νομίζω πῶς ἀπὸ τώρα μπορῶ νὰ ξεφορτώσω-καίτω, τὸ ὄλο που ἔλαιε κάδε μιά ἀπ' τὶς λαμπρές αὐτὲς προσωπικότητες. Ὁ Φρέντ' Ἀρσέ πρέπει νὰ νοσησε ἰσὺ κάποιον ὅτι τὸ Γαλάζιο Διαμάντι βρισκόταν μέσα τὸν σῆσι μου. Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ βρεθῆ τοῦ εἶνε αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Κατὰ πόσον πιθανότητα εἶνε ἡ Ἀρδιά Φόρστερ, ἡ ἴδια δηλαδή κυρία τὸ παρθεσο- στὸν λόρδο, στὸν σταθμὸ τῆς Βιζτουάσις, τὴν ἐπιστολή, με τὴν ὁποία τοῦ ζήτησαν 5.000 λίρες γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν τὸ Γαλάζιο Διαμάντι. Ὁ Νάτ Μπουίνγκερ, λοιπόν, ὁ ἐργονὸς τοῦ Χίρς, εἶνε ὁ ψευτο-Πάτρι, ποὺ ξεγέλασε τὴν κυρία Μπουίν, πῆρε μέσα στὸ γραφεῖο μου κ' ἔβλεψε τὸ Γαλάζιο Διαμάντι, γιατί, καθὼς λέει ὁ παπποῦς του, ἔξερε τὴν μεσιτικὴ κριτικὴ τὸν τρομπέζο ἀπὸ χρόνια. Ἐπειρῶς, λοιπόν, Ἀπονε γιάσε πρὸς νὰ πωρῶ τὰ ποτάκια αὐτά.

Γαλάζιο Διαμάντι.

—Μὰ καὶ τριάντα πέντε!... φιδόμας, γίνονταν μιά κίτριση, ποὺ φανερώσε ὅτι ἦταν διασφεστημένος. Ἐἶνε ἀγορα πειά. Ἄν ἔχω ὁμοῦς τύχη, θὰ γτάσο στὸ τουννέ, πρὶν ὁμοῦς γτάσο, πρὶν δηλαδή συναντηθῆ με τὰ «φντασο» αὐτὰ ἰσοκταμένα.

—Ἀμαξά!... φώναξε δυνατὰ, βλέποντας ἐν' ἀμαξί νὰ περῶ ἀπ' τὴν ἀπέναντι μερὰ τοῦ δρόμου.

—Παλτροζοελιάθρο, εἶνε δὲν ἰσορῶς νὰ με ληστήρης εἰσοζοια, ὅπως φαντάζεσαι, ἀπάντησε ὁ ἀμαξίς στὸ Χόλμς, βλέποντάς τον εἶσι ζωοντημένο.

Μὰ ὁ ἰστινομοῦς ἔτοξε πίσω ἀπὸ τὸ ἀμαξί, φωνάζοντας δυνατὰ: —Εἶμαι ἰστινομοῦς!... Δὲν εἶμαι ὅ,τι νομίζεις, βλάνα! Στάσου!...

—Κατὰ θὰ τὰ πιάξεις, ἂν λές φέμματα, ἀπάντησε ὁ ἀμαξίς, στωματώντας τ' ἀλογὰ του.

Ὁ Χόλμς τοῦδειξε τὴν ταυτότητά του. —Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τρανῆσε ὁ ἀμαξίς, ἀλλὰ βλέπετε οἱ ἐγγληματία ἀποθροσινθῆσαν τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ πρὶν κανεῖ πάντα νὰ προσηλάγεται.

— Ἀγρησε τὶς ἄμαξίς, εἶπε ἀσθηρὸ ὁ Σέρολς Χόλμς, καὶ πῆς μου σὲ πόση ὄρα μπορεῖς νὰ με πῆς στὸ Φίνσελν.

—Μ' αὐτὸ τὸν διαβολόζαρο, μιά ὄρα. —Μπορεῖς νὰ με πῆς σὲ μισὴ ὄρα; —Ξέρω κ' ἔγω, μπορεῖ νὰ σάσουν τ' ἀλογὰ μου. —Ἄν φτάσομε γρήγορα, ἔχεις πεντακόσες λίρες βεγάλο...

—Ὁ, γάιτ, κύριε, ἀνεβήτε! Ὁ Χόλμς πῆδῆσε μέσα στ' ἀμαξί. Ὁ ἀμαξίς τράβηξε τὰ χαλινάρια, χτύπησε τὸ καινοτόμο του καὶ τ' ἄλογα ξεκίνησαν, καλπάζοντας φρεντιπιδῶς.

Γύρω ἡ χιονοθύελλα χαλοῖσε τὸν κόσμο. Μὰ ὁ Χόλμς ἀδιαφοροῦσε. Ἦθελε πρὸ παντός νὰ γτάση ἀμέσως στὸ Φίνσελν καὶ νὰ σώσει τὸ λόρδο Καίνμπουρν.

Ο ΧΙΟΝΕΝΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
Ὁ δρόμος τοῦ Φίνσελν, διασχίζοντας μιά ἀπ' τὶς πρὸ ἀπαιεῖς συνοικίες τοῦ Λονδίνου, φτάνει σὲ μιά φτοχὴ συνοικία, ποὺ εἶνε ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν.
Ἄπ' τὸ δρόμο αὐτὸ περνάει ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Φίνσελν-Σουθ-Ἐνδ. Σ' ἓνα μέρος τοῦ δρόμου αὐτοῦ βρισκεται καὶ τὸ τουννέ-Ἐνδ. Μὲ εἶχαν ἰδομένα τόσα καὶ τόσα πράματα στὸν κόσμο, καὶ τοῦ εἶπε:
—Γι' αὐτὸ γολοζιάς, γυῖοζα μου; Θεμάσαι τὸν καιρὸ ποὺ προσερχόσουν στὸ δικὸ μας μοναστήρι; Θεμάσαι τὸν ὄμοιο τάφο ποὺ κάδε μέρα τὸν προσκυνούσε, ἐκεῖ πέρα;...
— Ὅσα χρόνια καὶ νὰ περάσουν, ἄγιε πατέρα, πάντα θὰ θεμάμαι τὸν ἱερὸ τάφο, τὸν θαυματουργὸ ἐκεῖνο τάφο τοῦ μεγάλου καὶ περιφημοῦ ἁγίου, ποὺ βρισκότανε θαμμένος μέσα στὸ μοναστήρι σου! φώναξε με κατανυκτικὸ ντερθίσις...
—Ἐ, λοιπόν, μάθε παιδί μου, πῶς προσερχόσουν ἀπάνω στὸν τάφο τοῦ... παπποῦ τοῦ γαϊδάρου, ποὺ βρισκεται θαμμένος τώρα στὸ μοναστήρι σου!...
Κόζαλο ὁ ντερθίσις!...

νέλ, ἀπ' τὸ ὅποιο περνάει ἡ ἀμαξοστοιχία ποὺ περνάει ἀπ' τὸ Χα-βέρστον - Χίλλ στὸ Μίδλανδ. Γύρω ἀπ' τὸ τουννέ ἀπλώνεται μιά συνοικία ἔρημη καὶ πολὺ ἐπιζίνδην τῆ νύχτα.

Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῆ ὁ λόρδος Καίνμπουρν, με τὸν μυστηριώδη ἄγνωστο, γιὰ νὰ πῆσι πίσω τὸ Γαλάζιο Διαμάντι.

Ὁ λόρδος βρισκόταν πρῶστὰ στὴν εἰσοδο τοῦ τουννέ ἀπ' τὴ μιά καὶ εἰσοπιέντε. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐπάρξε νὰ φοροινδυνέσει τέτοια ὄρα σὲ μιά τόσο ἐπιζίνδην συνοικία, δὲν ἦταν τόσο ἡ ἐπιζίνδη τὸν νὰ ξαναπαρῆ τὸ Γαλάζιο Διαμάντι, ὅσο ἡ ἐλπίδα ποῦξε ὅτι ὁ ἄγνωστος θὰ τὸν πληροφοροῦσε γιὰ τὶς σχέσεις τῆς λαίδης Λιάνας με τὸν Ἀρσέ. Ἡ ἐλπίδα αὐτὴ τοῦδνε τὸν ζορῆζο νὰ περιφρονῆ τὸ τρομερὸ γυῖο καὶ τὴ μανιασμένη χιονοθύελλα.

Στὶς δύο ἡ ὄρα, ἀκριβῶς, ὁ λόρδος εἰσχιοναζε γύρω τὸν ἀνεπόμενος ματιές, εἶδε νὰ προσβάλλη μιά ἀσθηρὴ σιά ἀπ' τὴν εἰσοδο τοῦ τουννέ. Ἦταν ἓνας γέρος μ' ἀσχημο πρόσωπο καὶ με μιά μπλουζά καὶ πορτανε ὅς τοὺς ἀσφαγάλους του. Κιττάζε τὸ λόρδο ὕποπτα καὶ φροσπέρασε. Κατόπιν ἔνας νέος κυριώδης, με στολὴ κνηγῶν, διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ νέος αὐτός θὰ ἦταν εἰσοκιδῶ περιπο γυρονῖς.

Ὁ λόρδος τὸν κίτταζε κατὰ καὶ φιδόμας: —Ἀσφαγῶς δὲν εἶν' αὐτός ποὺ περιμένω. Τί παρῶσεῖς τέλος ὁσῶσο κ' αὐτός κ' ὁ γέρος!...

Ὁ νέος ἐκεῖνος φοροῦσε ψηλές μπότες, στενὸ πανταλόνι, ἓνα γυῖοζο κασιτό, καὶ ἔχε περασμένο ἐπ' τὴν ὄρα του στὸν ὄμοιο. Προσηφόντας προσπίοσε ἀπὸ τὸ λόρδο, γρηῖς κῆν νὰ τὸν κίτταξη. Ἀξάμα ὁμοῦς στωματίησε τρία-τέσσερα βήματα μαζορὰ καὶ γίνοντας μιά ἀπότομη μεταβολή, τὸν ρώτησε:

Εἶσατε ὁ λόρδος Πέροσν Καίνμπουρν;

—Ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἀπάντησε ὁ λόρδος, φορητόντας τὸ προσηφόντο του.

— Εἶσατε ὁμοῦς; ρώτησε μ' ἀσθηρὸ τὸνο ὁ νέος.

—Κιττάζετὲ μόνος σας. Ἄν βρεθῆ ἐδῶ γύρω ζωντανὸ ἀνθρωπο, σὰς χαρίζω τὴ ζωὴ μου, ἀπάντησε με ἀξιοποῦση ὁ λόρδος.

Ἐκεῖνο τοῦδνε δέμας στὸ λόρδο, ἦταν τὸ γεγονός ὅτι εἶχε μπισοτὰ του ἓναν καλοντιμένο ἀνθρωπο.

—Ἐνας κνηγῶς, εἶπε μέσα του, δὲν μπορεῖ νάνα οἶτε κλέφτης, οἶτε ἀπάτης, ποὺ γιὰ μιά δεκάρα μπορεῖ νὰ χιμῆξη ἄξάμα νὰ ἀπάνω σου καὶ νὰ σοῦ ρομῆξη τὸ αἷμα.

Ὁ νέος πίστεψε στὰ λόγια τοῦ λόρδου καὶ πῆγε ζοντὰ του.

Ἡ μορφή του ἦταν ἓνα ἀλλόζοτο ἀναζάτομα ὄμοιοφιάς καὶ ἀσχημας. Τὰ μάτια του ἦσαν ὄμοιομα καθὼς κ' ἡ ἀνεπαίσθητα γρηπὴ μύτη του. Ἀντιθέτως, τὰ χοντρά γυῖα του καὶ τὸ χαμηλὸ του μέτωπο ἦσαν ἄσχημα.

— Λοιπόν, στὸ θέμα μας, εἶπε ἀπότομα ὁ νέος στὸ λόρδο. Ἐχετε τὶς πέντε χιλιάδες λίρες;

—Δὲν τὶς ἔχω πάνω μου. Τὶς ἔχει ὁ ἰδιοκτιητής τῆς ταβέρονας τοῦ «Γεφλοπόντικου». Ἄν θές, πάμε ἐκεῖ μέσα, νὰ κλείσομε συμφωνία.

—Στὴν ταβέρονα τοῦ «Γεφλοπόντικου», εἶπατε;... Μ' αὐτὸ θὰ πῆ, ὅτι θέλετε νὰ μᾶς παρασφουετὲ σὲ παγίδα.

—Τί;... ἔκανε ἐκλήρητος καὶ προσδεδιλημένος ὁ λόρδος. —Μὴν ἀνηγοῖητε, κύριε!... Ὅπως κ' ἂν ἔχει τὸ πράγμα, ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ ἓνας ἀπλοῦ ἀπεσταλμένος καὶ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ἐκτελέσω κατὰ γράμμα τὶς διαταγές ποὺ μοῦδωσε αὐτός ποὺ μ' ἔστειλε.

—Μπορῶ νὰ μάθο αὐτὲς τὶς διαταγές; ρώτησε ξερὰ ὁ λόρδος. —Μάλιστα. Ἐγὼ ἐντολή νὰ σὰς ὀδηγῶ μέσα στὴ σκοπιὰ τοῦ γυῖοζο τοῦ τουννέ. Ὅπου θὰ γίνον ἡ διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν ἰδοῦσι. Γιατὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ λογαριαστοῦμε ἐδῶ, μέσα στὸ στωτάδι καὶ τὸν παγερὸ ἄνεμο. Ἐξ ἄλλου ὁ ἀνθρωπος ποὺ μ' ἔστειλε, ποὺ ἀνέθεσε νὰ σὰς πῶ ὅτι ἔχει νὰ σὰς δώσει καὶ μερικὲς ἰδιαιτεροῖς πληροφορίες...

—Ἰδιαιτεροῖς πληροφορίες εἶπατε; —Ἀκριβῶς. —Σχετικῶς μετὸν διαμάντι; —Δὲν ξέρω!... —Δὲν ξέρετε ἢ δὲν θέλετε νὰ μοῦ πῆτε; —Ἴσως καὶ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο.

Ὁ λόρδος ἔμεινε γιὰ λίγο σκεφτιζός. Τί ἔπρεπε νὰ κάμη; Νὰ παρακοῦση τὸ Χόλμς; Νὰ φοροινδυνέση;... (Ἀκολουθεῖ)

Ἦταν ἓνας γέρος μ' ἀσχημο πρόσωπο καὶ με μιά μπλουζά...